

РЕШЕНИЕ

№ 21210

гр. София, 28.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 85 състав, в публично заседание на 04.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Биляна Икономова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **1644** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 4, ал. 1 и ал. 5 от ЗМДТ във връзка с чл. 107, ал. 4 ДОПК, чл. 144 ДОПК във връзка с чл. 155 и чл. 156 и сл. ДОПК.

Образувано е по жалба на „ХАРА Ауто България“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], срещу акт за установяване на задължения /АУЗ/ № 1089670-1/13.08.2025 г., издаден от главен инспектор при отдел „Ревизии и събиране на вземания“, дирекция „Общински приходи“ към Столична община, потвърден с решение № СФД25-РД28-443 от 01.12.2025 г. на директора на дирекция „Общински приходи“ - Столична община /СО/.

Твърди се, че АУЗ е незаконосъобразно издаден - в противоречие с материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения. Процесният автомобил - марка „М.“, модел „С. А.“, с рег. [рег.номер на МПС], е бил предмет на престъпление - противозаконно присвояване /обсебване/. В тази връзка през 2015 г. от страна на дружеството бил подаден сигнал /заявление/ до СДВР, като било образувано досъдебно производство № 5188/2017 г. по описа на 04 РУ-СДВР, пр. пр. № 46487/2015 г. на С. районна прокуратура, пр. пр. № 15224/16 г. на С. градска прокуратура, което и към момента било висящо, а местонахождението на автомобила оставало неизвестно. Сочи, че видно от постановление от 26.08.2016 г. на прокурор при С. градска прокуратура, „ХАРА Ауто България“ ЕООД /с предишни наименования „ХЕТА АСЕТ РЕЗОЛЮШЪН АУТО БЪЛГАРИЯ“ ЕООД и „ХИПО АЛПЕ-АДРИА-АУТОЛИЗИНГ“ ООД/, в рамките на своята дейност било сключило договори за финансов лизинг с физически и юридически лица, един от който е с обект лекия автомобил, описан по - горе, като от страна на лизингополучателите са спрели плащанията на дължимите лизингови вноски, а вещите не били върнати на лизингодателя, въпреки че били изпращани нотариални покани, като

местонахожденията на активите останали неизвестни. Излага доводи, че се касае за противозаконно присвоен от неизвестен извършител на неустановена дата лек автомобил - престъпление по чл. 206, ал. 1 от Наказателния кодекс. Твърди, че правото на собственост е съвкупност от три права – право на владение, право на ползване и право на разпореждане, като то преставало да е в пълния си обем при наличие на противозаконно посегателство върху обекта. От момента на противозаконното присвояване на лекия автомобил дружеството не било във владение на автомобила, нямало фактическа възможност да го ползва или да извършва разпоредителни действия с него, т.е. било лишено от правото си на собственост, като загубата на фактическа власт върху МПС обективно възпрепятствала собственика да изпълнява задълженията си по ЗМДТ, Закона за движението по пътищата и Наредба I-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията па моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства /напр. за дерегистрация или подаване на декларация за промяна в собствеността/. Направен е извод, че начисляването на данък върху превозното средство за периода 2020-2025 г. върху автомобил, който е предмет на престъпление, извън фактическо владение на дружеството повече от 10 години, е незаконосъобразно. Приложение не намирала разпоредбата на чл. 58, ал. 4 ЗМДТ. Не се оспорва, че задълженото лице не е подало съответната декларация и че се касае за задължения, които не подлежат на деклариране. Органът по приходите се позовавал на хипотезата на чл. 107, ал. 3 ДОПК, изречение трето, предложение трето - когато задължението не е платено в срок. В случая обаче дружеството не било уведомявано за започналата процедура по установяване на данъци, поради което и било лишено от право на участие в началната фаза на административното производство, в нарушение на основните принципи, залегнали в чл. 8 и чл. 34 от АПК, респ. на чл. 6, ал. 2 от ДОПК. Твърди се наличието на факти, които са се осъществили след подаването на декларация по чл. 54 ЗМДТ, които следвало да бъдат обсъдени от органите по приходите, като ако било и необходимо, следвало да се съберат служебно и други доказателства, изясняващи спорните моменти по основанията и размера на дължимия от субекта данък - напр. изпращано ли е уведомление по чл. 574, ал. 6 от Кодекса за застраховането до Министерството на външните работи и кога, предприемани ли са действия по дерегистрация на каквито и да е било основания и по чиято и да е инициатива, а ако не - по какви причини. Подобни действия не били извършени в нарушение на чл. 5 ДОПК, чл. 9 и ал. 35 АПК, поради което се прави извод за протичане на производството по издаването и потвърждаването на АУЗ при неизяснена фактическа обстановка. Акцентира се също, че решаващият орган не е изложил никакви мотиви по същество относно предоставените при административното обжалване писмени доказателства, поради което решението му било необосновано. Претендира се отмяна на акта.

Жалбоподателят „ХАРА Ауто България“ ЕООД, редовно уведомен, не изпраща представител.

Ответникът - директор на дирекция „Общински приходи“ при Столична община, редовно уведомен, не се явява. Чрез процесуалния си представител моли да бъде отхвърлена жалбата като неоснователна и да бъде потвърден АУЗ. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав, като обсъди твърденията на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

От направена справка в Търговския регистър се установи, че „ХАРА Ауто България“ ЕООД е имало предишни наименования и правна форма, както следва: „ХЕТА АСЕТ РЕЗОЛЮШЪН АУТО БЪЛГАРИЯ“ ООД и „ХИПО АЛПЕ-АДРИА-АУТОЛИЗИНГ“ ООД.

Не е спорно, че за един от автомобилите - марка „М.“, с рег. [рег.номер на МПС], е подаден

сигнал от лицето Д. Е. С. до началника на ОППФКС – СДВР, тъй като този автомобил не е върнат съгласно сключен договор за лизинг и продължава да е в неизвестност.

С постановление от 26.08.2016 г. на прокурор при СГП е отменено постановление на СРП от 28.04.2016 г. по пр. пр. № 46487/15 г. по описа на СРП, с което е отказано образуване на досъдебно производство по случая.

С постановление от 27.01.2017 г. на прокурор при СГП е отменено постановление на СРП от 28.04.2016 г. по пр. пр. № 546487/15 г. по описа на СРП и е разпоредено образуването на досъдебно производство срещу неизвестен извършител за извършено престъпление по чл. 206, ал. 3 във връзка с чл. 26, ал. 1 НК.

С резолюция № 1089670 от началника на отдел „Ревизии и събиране на вземания“, дирекция „Общински приходи“ при СО /л. 24; л. 31/ е възложено на Р. Ц. П., главен инспектор отдел „Ревизии и събиране на вземания“, дирекция „Общински приходи“ при СО /заповеди на кмета на СО – л. 37; л. 28 – л. 29/, извършването на проверка на „ХАРА Ауто България“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]. С оспорения акт за установяване на задължения № 1089670-1/13.08.2025 г. на „ХАРА Ауто България“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], са установени задължения за данък върху превозни средства за периода 2020 г. - 2025 г., за лек автомобил марка „М.“, модел „С. А.“, с рег. [рег.номер на МПС], двигател № 11399560053565, рама № 122808 /декларация по чл. 54 ЗМДТ, подадена на 31.07.2008 г. от „ХИПО АЛПЕ-АДРИА-АУТОЛИЗИНГ“ ООД – л. 26 – л. 27/. Общият размер на установеното задължение е 7 966,84 лева, от които 5 885,44 лева - главница, и 2 081,40 лева - лихви за забава.

АУЗ е връчен на 16.09.2025 г. /видно от обратна разписка – л. 25/ и оспорен пред директора на дирекция „Общински приходи“ при СО по административен ред с жалба рег. № СФД25-ТД26-6040-1/30.09.2025 г.

С решение № СФД25-РД28-443 от 01.12.2025 г. на директора на дирекция „Общински приходи“ при СО АУЗ е потвърден. Прието е, че установените размери на задълженията за данък върху превозни средства и съответните начислени лихви за просрочие върху тях с оспорения АУЗ за проверявания период са правилно и законосъобразно определени от органа по приходите за процесния лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС], марка и модел: М. „С 55 А.“. Не се споделя възражението на жалбоподателя, че въпросният лек автомобил през 2015 г. най-вероятно е обсебен и не се владее и ползва от дружеството повече от 10 години, тъй като след извършена насрещна проверка бил получен отговор рег. № 433200-89893/08.08.2025 г. от МВР-СДВР отдел „Пътна полиция“, с приложена към него справка, от който е видно, че в централната база на АИС-КАТ, регистрацията на МПС [рег.номер на МПС] не е прекратена към момента на производството. Направено е тълкуване на чл. 52, т. 1 от ЗМДТ. Прието е, че правопораждащият юридически факт за дължимостта на данъка е притежаваното от дружеството право на собственост върху движимата вещ, а именно лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС], марка „М.“, модел „СЛ 55“, което кореспондираше и с нормата на чл. 53 от ЗМДТ, където било предвидено, че данъкът се заплаща от собствениците на превозните средства.

Решението е връчено на 04.12.2025 г. /видно от обратна разписка – л. 101/.

По делото са приобщени като писмени доказателства: постановление за прекратяване на наказателно производство от 23.01.2026 г. на прокурор на СРП, с което се прекратява ДП № 5188/17 г. по описа на СДВР, пр. пр. № 46487/19 г. по описа на СРП, както и справка МВР-СДВР, отдел ПП, от централна база на АИС-КАТ за историята на регистрацията на лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС], марка „М.“, модел „СЛ 55 А.“, като е отбелязано, че регистрацията му е служебно прекратена на 04.04.2017 г., и вписан заповест от съдебни органи; писмо от прокурор в СРП, видно от което ДП № 5188/17 г. по описа на СДВР, пр. пр. № 46487/15 г. по описа на СРП е

образувано за извършено престъпление по чл. 206, ал. 1 НК – противозаконно присвояване през 2008 г. на чужди движими вещи – МПС, и по отношение на лек автомобил „М.“, модел „SL 55 А.“, рег. [рег.номер на МПС] ; договор за финансов лизинг №[ЕИК] от 04.06.2008 г., сключен между „ХИПО АЛПЕ-АДРИА-АУТОЛИЗИНГ“ ООД и „Архитекс“ ЕООД с лизингов обект лек автомобил „М.“, модел „SL 55 А.“, шаси 122808; копие на свидетелство за регистрация част I за лек автомобил „М.“, модел „SL 55 А.“, шаси 122808, рег. [рег.номер на МПС] .

При така установеното от фактическа страна Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима. Подадена е в срок от лице с правен интерес срещу индивидуален административен акт, който го засяга неблагоприятно и подлежи на оспорване /чл. 144 във връзка с чл. 156, ал. 1 във връзка с чл. 155, ал. 2 ДОПК и по аргумент от чл. 156, ал. 2 и ал. 3 ДОПК/. АУЗ е оспорен по административен ред пред директора на дирекция „Общински приходи“ при СО /чл. 4, ал. 5 ЗМДТ/, който с мотивирано решение, постановено в срока по чл. 155, ал. 1 ДОПК, е потвърдил АУЗ. Изчерпването на производството по административното обжалване на АУЗ е абсолютна процесуална предпоставка за допустимостта на обжалването му пред съда по аргумент от препращането към ДОПК с чл. 4, ал. 1 ЗМДТ.

Не е налице и специална разпоредба, дерогираща общите - чл. 145, ал. 2, т. 1 и т. 2 и чл. 98, ал. 2 АПК, в които се посочва, че актът, чиято законосъобразност се изследва в съдебното производство, е първоначалният административен акт, когато при оспорване по административен ред жалбата срещу него е отхвърлена, актът не е изменен или отменен от горестоящия административен орган и същият се е произнесъл с решение по същество.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

На първо място, АУЗ е издаден от компетентния орган по чл. 4, ал. 3 ЗМДТ, поради което не са налице основания за прогласяване на нищожността му.

Решението, с което е потвърден АУЗ, също е издадено от компетентен орган, доколкото съгласно чл. 4, ал. 5 ЗМДТ във връзка с чл. 152, ал. 2, чл. 144 и чл. 107, ал. 4 ДОПК ръководителят на звеното за местни приходи в съответната община упражнява правомощията на решаващ орган на териториален директор на Националната агенция за приходите.

На второ място, АУЗ е издаден в установената от закона форма, като съдържа правни и фактически основания за издаването му.

В конкретния случай при задължително оспорване по административен ред все още намира приложение изложеното в ТР № 16 от 31.03.1975 г., ОСГК на ВС, съгласно което липсата на мотиви към административния акт не е съществено нарушение тогава, когато по-горният административен орган, като е потвърдил обжалвания пред него акт, е изложил към решението си надлежни мотиви, разкриващи съображенията, по които е бил издаден, и позволяващи да се провери законосъобразността му. Съобразено с трайно установената практика в решение по адм. дело № 7183/2023 г. на ВАС, следва да се посочи и, че „излагането на надлежни мотиви от горестоящия административен орган, позволяващи да се изведат съображенията, поради които е издаден административният акт, и в този смисъл обезпечавачи както правото на защита на адресата, така и надлежното упражняване на съдебния контрол, всъщност санира пропускът в процесуалното поведение на самия издател“. В този смисъл след като решаващият орган може да излага мотиви, въз основа на които да се приеме, че е издаден оспорваният АУЗ, то и те следва да бъдат съобразени от съда при осъществяване на контрол спрямо този акт.

На трето място, допуснати са съществени процесуални нарушения при издаване на оспорения АУЗ, които представляват основание за отмяната му.

На основание чл. 107, ал. 3, изр. 3 ДОПК АУЗ може да се издаде и служебно, когато задължението

не е платено в срок и не е извършена ревизия.

В конкретния случа няма данни по делото, че е извършена ревизия. Не се оспорва и, че задължението не е платено в срок.

Въпреки това следва да бъде отбелязано, че дружеството не е било уведомено за образуваното спрямо него производство за установяване на задължения, представляващи данък върху превозните средства. На същото не е предоставена възможност да участва, като представи доказателства и направи доказателствени искания, да изрази становището си, да направи възражения и да даде обяснения.

Съгласно чл. 52, т. 1 от ЗМДТ с данък върху превозните средства се облагат превозните средства, регистрирани за движение по пътната мрежа в Република България. На изследване подлежи именно факта дали процесният автомобил е бил регистриран, на коя дата и за какъв период. Преди възлагането на проверката с резолюция на дата – 13.08.2025 г., е било изискано и получено писмо от МВР – СДВР, отдел ПП /08.08.2025 г./, което не е обсъдено нито от органа, издал оспорвания АУЗ, нито от решаващия орган. В справката към писмото е отразено под № 190 относно лек автомобил „М.“, модел СЛ 55 А., рег. [рег.номер на МПС] , собственост на дружеството – служебно прекратена регистрация /вписани са няколко дати, като не е ясно какъв е възникналият на 20.05.2025 г. факт/. В хода на административното производство не са събрани доказателства, изясняващи това обстоятелство и основаниято за осъществяването му. Напротив - при оспорване на АУЗ по административен ред е отбелязано от решаващия орган, че регистрацията на автомобила не била прекратена, като се цитира неприложено по делото писмо от 08.08.2022 г. Въпреки разпределената доказателствена тежест и в хода на съдебното производство не е представено цитираното писмо от 08.08.2022 г. В съдебното производство са събрани доказателства, от които е видно, че регистрацията на автомобила е прекратена служебно, като е вписана дата 04.04.2017 г. При това се формира извод, че при издаване на АУЗ е нарушен принципът на служебното начало, изразяващо се в неизясняване от органите по приходите на действителната фактическа обстановка, като не е обсъден фактът на прекратяване на регистрацията на МПС, а още по-малко не са изложени доводи, обуславящи извода за дължимост на данъка въпреки прекратената регистрация. Именно тук следва да се посочи, че е недопустимо осъществилата се фактическа обстановка да се установява въз основа на твърдения досежно фактите и обстоятелствата от значение за случая, изложени от страните за първи път в хода на съдебното производство, в което съдът всъщност осъществява контрол за законосъобразност на оспорения акт и същият не следва да допълва/изменя волята на административния орган, изразяващо се в подмяна на съображенията, мотивирали преценката на органа. По тези съображения и съдът не дължи коментар относно приложимостта на някоя от хипотезите на чл. 58, ал. 4 и ал. 5 ЗМДТ, вкл. и изисквало ли се конкретно поведение от страна на дружеството, така че същото да бъде изключено от понятието „задължено лице“ за плащане на данък за превозни средства.

С жалбата при оспорване на АУЗ по административен ред се сочи наличието на пр. пр. № 46487/15 г. по описа на СРП, като решаващият орган не е изискал информация от трето лице за изясняване на факта образувано ли е досъдебно производство, на какъв етап е то, приключило ли е и с какъв акт, съответно негов предмет присвояване на чужди движими вещи – МПС, ли е, конкретно и за процесния автомобил – престъпление по чл. 206, ал. 1 НК. Именно това е от значение за изясняване упражнявало ли се е правото на собственост върху лек автомобил „М.“, рег. [рег.номер на МПС] , от **„ХАРА Ауто България“ ЕООД.** за периода от 2020 г. – 2025 г. Следва да се посочи за пълнота, че в АУЗ и в решението, с което е потвърден, е непрецизно посочен моделът на лекия автомобил /С 55 А./ спрямо данните, които се съхраняват в

централната база АИС-КАТ за модел СЛ 55 А..

Допуснатите нарушения на производствените правила и на принципите на процеса /обективност, служебно начало, добросъвестност и право на защита по чл. 3, чл. 5 и чл. 6 ДОПК/, са от категорията на съществените, което води до ограничаване правото на защита на дружеството и преценката на съда при осъществяване на контрол за законосъобразност.

На четвърто място. АУЗ е издаден в противоречие с материалния закон и неговата цел.

Съгласно чл. 53 ЗМДТ „данъкът се заплаща от собствениците на превозните средства“.

Безспорно е, че собственик на лекия автомобил „М.“, рег. [рег.номер на МПС] , е **„ХАРА Ауто България“ ЕООД** и като такъв би следвало да заплати данък върху превозните средства. Въпреки това на анализ подлежи дали дружеството е лишено от правото си на собственост.

Правото се на собственост е абсолютно вещно право, което включва следните правомощия - на владение, на ползване и на разпореждане. В конкретния случай от събраните по делото доказателства, конкретно и за образуване на пр. пр. № 46487/15 г. по описа на СРП, ДП № 5188/17 г. по описа на СДВР, се установява, че дружеството е спряло да владее МПС, съответно било е в невъзможност да го ползва и фактически да се разпорежда с него, тоест то е било лишено от правото си на собственост. Този извод напълно кореспондира с тълкуването на чл. 17, ал. 3 от Конституцията на Република България, съгласно който частната собственост е неприкосновена, а именно - засягането на което и да било от правомощията на собственика винаги води до накърняване на самото право на собственост.

След като дружеството е лишено от правото на собственост, то не се явява задължено лице по смисъла на чл. 53 ЗМДТ и не следва да му бъдат определяни задължения за данък върху превозните средства. Противното би означавало лицето да търпи неблагоприятни последици не само от извършено престъпление, но и за него да възникват задължения, след като е нарушено конституционно установеното му право на собственост.

По гореизложените съображения АУЗ следва да бъде отменен. Доколкото производството е започнало служебно, не се дължи връщане на преписката за ново произнасяне от компетентния орган.

Въпреки изхода от спора разности в полза на жалбоподателя не се следва да бъдат присъдени, тъй като такива не са поискани.

Така мотивиран, **Административен съд София-град. Първо отделение. 85-и състав**
Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ акт за установяване на задължения № 1089670-1/13.08.2025 г., издаден от главен инспектор при отдел „Ревизии и събиране на вземания“, дирекция „Общински приходи“ към Столична община, потвърден с решение № СФД25-РД28-443 от 01.12.2025 г. на директора на дирекция „Общински приходи“ - Столична община.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, подадена в 14-дневен срок от съобщаването му на страните до Върховен административен съд на Република България чрез Административен съд София-град.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 във връзка с чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: